

**ЕКОНОМІЧНІ ПІДСУМКИ 2013 РОКУ:
ПРОБЛЕМИ, ПЕРСПЕКТИВИ,
ЕФЕКТИВНІСТЬ**

**Міжнародна
науково-практична конференція**

**13-14 грудня 2013 року
Одеса**

УДК 330(063)+330(477)(063)

ББК 65.01+65.9(4Укр)я43

Е 45

Організаційний комітет:

Горняк О. В. – д.е.н., проф., завідувач кафедри економічної теорії та історії економічної думки ОНУ імені І.І. Мечникова.

Якубовський С. О. – д.е.н., проф., завідувач кафедри світового господарства і міжнародних економічних відносин ОНУ імені І.І. Мечникова.

Ломачинська І. А. – к.е.н., доц., заступник директора Інституту математики, економіки, механіки ОНУ імені І.І. Мечникова.

Ніколаєв Ю. О. – к.е.н., доц., заступник завідувача кафедри світового господарства і міжнародних економічних відносин ОНУ імені І.І. Мечникова.

Відповідальний за випуск

доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри світового господарства і міжнародних економічних відносин ОНУ імені І.І. Мечникова

Якубовський Сергій Олексійович

Е 45 **Економічні підсумки 2013 року: проблеми, перспективи, ефективність:** матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, 13–14 грудня 2013 р.) / відл. за випуск д.е.н., проф. С.О. Якубовський ; ОНУ імені І.І. Мечникова. – О.: Видавничий дім «Гельветика», 2013. – 176 с.

ISBN 978-617-7041-55-5

Викладено тези доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції «Економічні підсумки 2013 року: проблеми, перспективи, ефективність», яка відбулася у м. Одеса 13–14 грудня 2013 року.

УДК 330(063)+330(477)(063)
ББК 65.01+65.9(4Укр)я43

ISBN 978-617-7041-55-5

© Одеський національний університет
імені І.І. Мечникова, 2013

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ НАУКИ І ПРАКТИКИ

Дичковский А. А. БЕЛАРУССКАЯ МОДЕЛЬ ПЕРЕХОДА К РЫНКУ	7
Жабинець О. Й. ПРОБЛЕМА ОЦІНКИ ТА ІДЕНТИФІКАЦІЇ ВИТОКІВ КОНФІДЕНЦІЙНОЇ ІНФОРМАЦІЇ В СТРАХОВИХ КОМПАНІЯХ.....	11
Заяць М. П. ОЦІНКА ЯКОСТІ АКТИВІВ ПРОВІДНИХ БАНКІВ УКРАЇНИ	13
Ляшок Я. А. АНАЛІЗ ПРОБЛЕМ РАЗВИТИЯ СИСТЕМЫ ОБЕСПЕЧЕНИЯ ЖИЗНEDEЯТЕЛЬНОСТИ НАСЕЛЕНИЯ	17
Поліщук І. І., Контарук О. П. СУЧАСНИЙ СТАН ЛОГІСТИЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ: ПОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ	21
Поліщук І. І., Царенко А. Б. ТРАНСПОРТНА ЛОГІСТИКА В УКРАЇНІ: СУТНІСТЬ ТА ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ	24
Руснак Л. Р., Фестич С. А. СТРАТЕГІЯ ПЛАНУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ ПО ЗАБЕЗПЕЧЕННЮ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ	27
Яременко О. Л., Дмитренко А. В. ФОРМИРОВАНИЕ КОНКУРЕНТОСПОСОБНОГО ПОТЕНЦІАЛА РАБОЧЕЙ СИЛЫ В УКРАИНЕ	30

СЕКЦІЯ 2. ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА УПРАВЛІННЯ

В ХХІ СТОЛІТТІ

Антонюк Р. Р. СТРАТЕГІЧНИЙ ПІДХІД В УПРАВЛІННІ ДІЯЛЬНІСТЮ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ	34
Березюк С. В., Халамендик М. В. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ ДЕРЖАВНОГО СЛУЖБОВЦЯ В УКРАЇНІ	38
Кошовий Б.-П. О.42 УПРАВЛІННЯ ДЕМОТИВАЦІЄЮ ПРАЦІ НА ОСНОВІ КОНЦЕПЦІЇ ПОТРЕБ І МЕТАПОТРЕБ	42

СЕКЦІЯ 3. ТЕОРІЯ УПРАВЛІННЯ

ЕКОНОМІЧНИМИ СИСТЕМАМИ

Кулакова Ю. И. УПРАВЛЕНИЕ ПЕРСОНАЛОМ ОРГАНИЗАЦИИ С ПОЗИЦИИ АДАПТИВНОГО БЮДЖЕТИРОВАНИЯ	45
Лазарева М. Г. ЛЕТИМОЛОГІЯ СТИКОСТІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМ	49

Література:

1. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 40 «Інвестиційна нерухомість», затверджений Радою КМСБО 2004 р., чинний 01.01.2005р., зі зміна та доповненнями.
2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 32 «Інвестиційна нерухомість», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 02 липня 2007 р., № 779, зі змінами.

Руденко О. А.

*аспірант кафедри економічної теорії
Черкаського державного технологічного університету
м. Черкаси, Україна*

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

На сучасному етапі економічного розвитку розпочалася трансформація інвестиційного процесу, що зумовлена глобалізацією. Інвестиційні ресурси – рушійний фактор розвитку будь-якого економічного процесу. Інвестиції у поєднанні з інноваціями дають мультиплікативний ефект, не лише збільшуючи кількість робочих місць і обсяги виробленої продукції, а й знижуючи вартість одиниці продукції, покращуючи її якість, підвищуючи рентабельність виробництва, умови праці та її продуктивність. Створення та реалізація ефективної, адекватної сучасним вимогам інвестиційно-інноваційної політики в Україні досі залишається актуальним питанням.

Дослідженням інвестиційно-інноваційним розвитком держави займалися багато вітчизняних науковців, зокрема: В.М. Геєць, Л.М. Борщ, М.В. Гаман, А.О. Ходжаян та інші. Більшість науковців сходяться на думці, що саме від активності державної політики залежить інвестиційно-інноваційний розвиток економіки.

Закон України «Про інноваційну діяльність» трактує інновації як «новостворені (застосовані) і/або вдосконалені конкурентоспроможні технології, продукцію або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і/або соціальної сфери».

Згідно з рейтингом ведення бізнесу (The Doing Business) [1] Україна в 2013 році перебуває на 112 позиції з 189 можливих та за Індексом економічної свободи (Heritage Foundation) [2] на 161 (на 152 позиції в 2010

році) з 177 позицій відповідно. Такі умови ведення підприємницької діяльності в Україні, як: легкість відкриття компанії, найму працівників, реєстрація власності, отримання кредиту, захист інтересів інвесторів, ділова, фінансова, грошово-кредитна, інвестиційна, фінансова, свобода від Уряду, від корупції, захищеність прав власності не відповідають міжнародним стандартам ведення бізнесу, що створює перешкоди у залученні як зовнішніх, так і внутрішніх інвестицій в економіку країни.

Відповідно до Закону України «Про наукову та науково-технічну діяльність» на наукові дослідження повинно виділятися 1,7% ВВП [3]. Однак, на практиці загальні витрати на наукові дослідження і розробки (з усіх джерел) в Україні за останні 15 років коливалися між 1 та 1,36% ВВП. А в Швеції на науку виділяють 3,7% ВВП, в Японії – 3,06%, в США – 2,84%. За рейтингом Всесвітнього економічного форуму у 2012-2013 рр. за підіндексом «Інновації» Україна відповідає 74-му місцю [4], а за показником «інноваційна спроможність» змістилася вниз на 16 позицій, оскільки вітчизняні підприємства більшою мірою використовують іноземні технології шляхом отримання ліцензій, ніж власні розробки та дослідження.

Окрім напрямки та складові інноваційної моделі економічного розвитку України визначені Концепцією науково-технологічного та інноваційного розвитку України, затвердженою Постановою Верховної Ради України № 916-XIV ще 13 липня 1999 року, Стратегією економічного та соціального розвитку України «Шляхом європейської інтеграції» на 2004-2015 роки, затвердженою Указом Президента України 28 квітня 2004 р. № 493/2004.

Вітчизняні науковці та органи державної влади розробили Проект «Стратегії інноваційного розвитку України на 2010–2020 рр. в умовах глобалізаційних викликів» (далі – Стратегія) із врахуванням ключових положень, закладених в проекті «Стратегії інноваційного розвитку України на 2009–2018 роки та на період до 2039 року». Ця Стратегія являє собою комплексну модель інноваційного розвитку України на основі чітко визначених стратегічних пріоритетів та ключових заходів. Головна мета Стратегії має конкретне кількісне визначення: забезпечити в зазначеній термін (до 2020 р.) підвищення впливу інновацій на економічне зростання України в 1,5–2 рази порівняно з теперішнім часом. У Стратегії закладені такі основні пріоритети [5]:

- адаптація інноваційної системи України до умов глобалізації та підвищення її конкурентоспроможності;
- переорієнтація системи продукування інновацій на ринковий попит і споживача;
- створення привабливих умов для творців інновацій, стимулування інноваційної активності підприємництва;

- системний підхід в управлінні інноваційним розвитком, інформатизація суспільства.

На сучасному етапі інвестиційно-інноваційний сектор України характеризується зниженням активності, дефіцитом фінансових ресурсів, падінням плато-спроможного попиту на науково-технічну продукцію, що спричинено значими недоліками під час розроблення та виконання державних цільових програм. Інвестиційно-інноваційна політика повинна бути збалансованою та спрямованою на гармонійне доповнення внутрішніх інвестицій зовнішніми, де визначальним фактором будуть національні інтереси держави, її інноваційний розвиток.

Література:

1. Doing business Measuring business regulations [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://russian.doingbusiness.org/rankings>
2. 2013 Index of Economic freedom [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.heritage.org/index/ranking>
3. Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність» від 13.12.91 р. № 1977-XII [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1977-12&p=1318167868491491>.
4. The Global Competitiveness Index 2013–2014 rankings and 2012–2013 comparisons [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www3.weforum.org/docs/GCR2013-14/GCR_Rankings_2013-14.pdf
5. Проект «Стратегії інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів» [електронний ресурс] – Режим доступу: www.pir.dp.ua/uploads/StrategizInnovRazvitiyaUkr.doc

Смолячук М. В.

кандидат економічних наук,
в.о. доцента кафедри управління земельними ресурсами
Львівського національного аграрного університету
м. Львів, Україна

ОПТИМІЗАЦІЯ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ ІЗ ЗАСТОСУВАННЯМ МАТЕМАТИЧНОГО ПРОГРАМУВАННЯ

Пошук ефективних управлінських рішень серед нескінченної множини стає можливим за умови застосування технологій еколого-економічного моделювання та їх відповідного математичного інструментарію. З'являється можливість аналітично визначити найбільш ефективне використання земель для певної території з урахуванням економічних, екологічних та інших умов і обмежень.

Застосування методів математичного моделювання при плануванні організації використання земель на сьогоднішній день приділено недостатньо уваги.. Це особливо помітно, враховуючи те, що інтенсивний розвиток інформаційних технологій в останні роки дає дослідникам надзвичайно потужний обчислювальний та математичний інструментарій, за допомогою якого стали можливими постановка та вирішення особливо складних та масштабних задач нелінійного характеру.

Саме підходи щодо оптимізації землекористування із застосуванням методів економіко-математичного програмування і визначила актуальність теми даної статті.

У Постанові Кабінету Міністрів України від 19 вересня 2007 р. № 1158 «Про затвердження Державної цільової програми розвитку українського села на період до 2015 року» зазначено, що державна політика спрямовується на вирішення питань забезпечення охорони земель, підвищення родючості ґрунтів та екологічної безпеки сільських територій шляхом здійснення комплексу заходів відповідно до проектів землеустрою, які передбачають:

- оптимізацію структури посівних площ і сівозміни з метою підвищення продуктивності сільськогосподарських угідь, запобігання ерозійним процесам і відтворення родючості ґрутового покриву;
- покращення балансу гумусу та основних поживних речовин збільшенням обсягів застосування мінеральних добрив (2007–2008 роки – 2,9 млн т, 2009–2010 роки – 3,5 млн т, 2011–2015 роки – 4,1 млн т мінеральних та органічних добрив;
- розширення застосування ґрунтозахисних технологій обробітку ґрунту;
- вживання заходів щодо запобігання забрудненню ґрунтів важкими металами, промисловими відходами, пестицидами та іншими агротехнікатами;
- проведення хімічної меліорації ґрунтів для підвищення їх родючості;
- здійснення державного контролю за проведеним заходів з охорони та відтворення родючості ґрунтів;
- підвищення відповідальності власників землі та землекористувачів за раціональне використання і охорону земель;
- стимулування вилучення з інтенсивного використання деградованих, малопродуктивних і техногенно забруднених сільськогосподарських угідь;
- формування екомережі як ефективного механізму збереження ландшафтного біорозмаїття.

Зазначені заходи показують складність вирішення питань землекористування і необхідність їх урахування. Це забезпечує не тільки